

de, saaledes at Værdien af de Ting, de arbejdede med, steg mere, end Laanesummen var. Hvis man ikke kan naa *det* gennem Be- laeningen, er den naturligvis skadelig, men ogsaa kun da.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen forsikrede mig, at jeg ikke havde fundet de Vises Sten. Det er en Forsikring, som var ganske overflødig. Jeg har aldrig drømt om, at det skulde falde i min Lod at finde de Vises Sten, nej, bare jeg kunde pege i nogen Maade paa den rette Vej til at komme det kriseramte Landbrug til Hjælp, skulde jeg være tilfreds. Jeg vil overlade det ærede Medlem selv at søge efter de Vises Sten. Naar denne Sag kommer i Udvalg, vil der jo være rig Lejlighed til det for ham, og lige saa snart han har fundet den, skal jeg komplimentere ham i højeste Grad.

Det ærede Medlem omtalte Pantekreditorernes Ret og saa jo med langt mindre Sympati paa, hvad her er foreslaaet i den Henseende, end f. Eks. det ærede Medlem Hr. Axel Møller, som dog ogsaa mente, at man var gaaet for vidt med at beskære Pantekreditorernes Ret i dette Forslag, men ikke gik nærmere ind paa dette. Jeg vil dog tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om Panthavernes Stilling efter det her forelagte Lovforslag. De Panthavere, der er Tale om her, er de Panthavere, hvis Pant ikke giver sikker Dækning for hele deres Fordring. De Panthavere, som har et Pant, der giver sikker Dækning for hele deres Fordring, holder sig jo nemlig blot til Pantet og falder fuldstændig udenfor Akkorden, men disse andre gives der ved Akkordforslaget her en Lejlighed til at faa mere, end de ellers kunde faa. Det er dog ingen Forurettelse. Der berøves dem intet, undtagen i det ene Tilfælde; at de har stillet sig fuldstændig vrangvilligt og fuldkommen nægtet paa nogen Maade at tillægge sig overfor Debitor, der søger Akkord, og Udvalget, der skal hjælpe ham dertil, hvorledes de selv vil stille sig. Panthaverne er selv Herre over, om de vil afvise al Forhandling, og hvis de ikke gør det, er de sikre paa at faa deres Pants fulde Værdi paa den af dem selv valgte Maade og for Restfordringen samme Kvotapart som de andre Kreditorer. Saa langt er de da endnu ikke forurettet i mindste Maade. Hvis Ejendommen kommer til Tvangsauktion, har Panthaverne efter Akkordforslaget her Udsigt til kun at faa, hvad selve Pantet dækker, idet alt andet jo gaar tabt for dem. Men kan man undgaa Tvangsauktion ved Akkord med Stats-

hjælp, saa faar de mest, mere, end de uden saadan Akkord paa nogen Maade kunde faa. Og selve Akkorden muliggør for Panthaverne at faa Ejendommen til Auktion hurtigere, end de ellers kunde, og det er en Fordel, idet de kan faa den til Auktion, hvad enten den bagved liggende Fordring er forfalden eller ej; derved faa alt, hvad Pantet kan give ad den Vej og møde med Restfordringen i Akkordboet. Jeg kan derfor ikke se, at man foruretter Panthaverne paa nogen Maade. Hvis man vil se paa Kreditforeningerne og Hypotekforeningerne specielt, berøres de saa godt som ikke i deres Interesse, i alt Fald ikke Kreditforeningerne. Det er kun ganske undtagelsesvis, at Kreditforeningerne ikke har Dækning for deres Fordring, uanset om der sker Akkord eller ej. Men baade Kreditforeningerne og Hypotekforeningerne vil have den Fordel, at de kan faa Auktion hurtigt. Desuden er det en Fordel for Kreditforeningerne og ofte en Fordel for Hypotekforeningerne, oftere end for Kreditforeningerne, at den, der har Ejendommen, kan blive siddende ved den, og det hele kan gaa roligt. For Hypotekforeningerne kan denne Akkordordning blive et uvurderligt Gode, hvis Krisen bliver haard og langvarig, idet netop den Ordning kan medføre, at Tvangsauktion i overordentlig mange Tilfælde undgaaes, at Hypotekforeningerne undgaar at overtage Panterne, hvilket næsten altid vil medføre Tab for dem, at hele Sagen kan komme til at gaa roligt, uden at der bliver noget Tab for Hypotekforeningerne. Altsaa, ogsaa set fra Panthavernes Synspunkt er det en Fordel at faa en saadan Ordning. Og at man, naar en Panthaver aldeles ikke vil medvirke til en rimelig Ordning, ikke paa nogen Maade vil ytre sig, saa siger til ham, at under de Vilkaar faar han ikke mere, end hvad Pantet kan dække af hans Fordring, og den øvrige Fordring falder bort, det er jo kun en Gennemførelse af det, som er et saa levende Ønske, at det ogsaa har fundet Udtryk fra en af Venstres mest agrariske Mænd fra denne Plads, at den, der gaar fra en Landejendom, som han har købt under Højkonjunkturerne, ikke skal være belastet hele sit Liv med mere Gæld end nødvendigt, men have en Chance for ved Flid og Nøjsomhed at kunne arbejde sig op igen. Her gives ikke mere end rimeligt til ham paa Bekostning af en aldeles vrangvillig Panthaver. Jeg tror derfor, en nærmere Undersøgelse i det kommende Udvalg skal overbevise de ærede Medlemmer Hr. Axel